

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 558/2024-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 17Tp/10/2024 zo 6. júla 2024 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1Tpo/29/2024 zo 16. júla 2024 takto

rozhodol:

- Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
- Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a tiež čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami okresného súdu sp. zn. 17Tp/10/2024 zo 6. júla 2024 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“) a krajského súdu sp. zn. 1Tpo/29/2024 zo 16. júla 2024 (ďalej len „druhostupňové väzobné rozhodnutie“), zrušenia označených rozhodnutí všeobecných súdov, prepustenia z väzby na slobodu a ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo rozhodnutím povereného príslušníka Policajného zboru zo 6. februára 2024 vznesené obvinenie pre trestný čin nebezpečného prenasledovania, ktorého sa mal dopustiť voči svojej bývalej priateľke (ďalej len „poškodená“), skutkovo pokrývajúci obdobie od mája 2018 až do 1. júla 2023. Na základe návrhu príslušného prokurátora rozhodol okresný súd prvostupňovým väzobným rozhodnutím o vzatí sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (tzv. preventívna väzba), keď väzbu sťažovateľa nenahradil miernejším alternatívnym opatrením. O sťažnosti sťažovateľa

uplatnenej proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu rozhodol krajský súd druhostupňovým väzobným rozhodnutím, ktorým sťažnosť zamietol ako nedôvodnú a súčasne zamietol aj žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ prostredníctvom svojej laickej a ťažšie zrozumiteľnej argumentácie v podstate namieta, že väzba, ktorá naňho bola v posudzovanej trestnej veci nebezpečného prenasledovania konajúcimi súdmi uvalená, má účelový charakter. Podľa presvedčenia sťažovateľa bolo cieľom postupu konajúcich orgánov činných v trestnom konaní „*nahromadenie a následné zret'azenie väzobného st'ihania*“.

4. Sťažovateľ v kontexte prezentovanej námietky vysvetľuje, že je proti nemu vedené aj ďalšie (skoršie) trestné stíhanie pre viaceré trestné činy spáchané v jednočinnom súbehu 1. júla 2023 (skutok fyzického útoku na poškodenú, pozn.), kde bol takisto vzatý do väzby, pričom väzba v tomto prípade trvala po celú lehotu, ktorú Trestný poriadok umožňuje pri trestnom čine kvalifikovanom ako prečin (3. júla 2023 do 3. júla 2024). Uvádza, že ešte počas uvedeného väzobného stíhania mu bolo vznesené obvinenie v aktuálnej väzobnej trestnej veci, teda pre trestný čin nebezpečného prenasledovania a po tom, čo bol v predchádzajúcej trestnej veci prepustený z väzby na slobodu, vzápätí, deň po uvedenom prepustení, došlo k jeho vzatiu do väzby v aktuálnej trestnej veci nebezpečného prenasledovania. Argumentuje, že aktuálna väzobná trestná vec nebezpečného prenasledovania bola veľmi dlhú dobu vedená ako priestupok na príslušnom obvodnom oddelení Policajného zboru a k jej postúpeniu došlo až 8. januára 2024, pričom až po uplynutí jedného mesiaca od postúpenia došlo k vyhodnoteniu veci ako spôsobilej pre vznesenie obvinenia, kde mu bolo napokon aj obvinenie vznesené 6. februára 2024. Sťažovateľ sa domnieva, že obe trestné veci vzhľadom na ich vecnú súvislosť (tá istá osoba poškodenej, pozn.) a časovú nadväznosť skutkov mali byť spojené na spoločné konanie, čo sa však nestalo. O účelovosti postupu orgánov činných v trestnom konaní podľa presvedčenia sťažovateľa svedčí aj okolnosť, že k podaniu obžaloby v predchádzajúcej trestnej veci došlo 22. novembra 2023, teda mesiac pred postúpením aktuálnej trestnej veci nebezpečného prenasledovania (8. január 2024) a až 27. februára 2024 konajúci súd určil v tejto trestnej veci termín hlavného pojednávania.

5. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ predostiera argumentáciu o „*nedôvodnosti rozhodnutia o väzbe*“, v rámci ktorej sa snaží spochybniť konajúcimi súdmi prezentované skutočnosti, o ktoré tieto opreli dôvodnosť obavy z ďalšieho pokračovania vo vyšetrovanej trestnej činnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa o porušení označených článkov ústavy a dohovoru v dôsledku jeho vzatia do väzby bezprostredne po jeho prepustení z väzby v inej trestnej veci (po vyčerpaní celej prípustnej lehoty väzby), ktorá súvisí s aktuálnou väzobnou trestnou vecou nebezpečného prenasledovania.

III.1. K porušeniu čl. 12 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 5 ods. 1 dohovoru prvostupňovým väzobným rozhodnutím okresného súdu:

7. V zmysle princípu subsidiarity, zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo. Vo vzťahu k prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – sťažnosťou, ktorú aj využil. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako sťažnostný súd. Sťažnosť tak predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde pre Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nedostatok právomoci.

III.2. K porušeniu čl. 12 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 5 ods. 1 dohovoru druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu:

8. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštantne judikuje, že väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania, ktoré sú obsiahnuté v špeciálnych ustanoveniach čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

9. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa preto ústavný súd zameril na zodpovedanie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa, resp. s tými relevantnými okolnosťami, na ktoré poukazoval sťažovateľ v rámci uplatnenej sťažnosti a rámcovo ich predostiera aj v ústavnej sťažnosti, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Inými slovami, či je väzba v prípade sťažovateľa zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom. Z uvedených dôvodov sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu, ako aj prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu (ktoré ako vecne správne krajský súd prevzal).

10. V druhostupňovom väzobnom rozhodnutí krajský súd vo všeobecnosti interpretoval, že konkrétnymi skutočnosťami odôvodňujúcimi obavu z následku alebo viacerých následkov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), b) alebo c) Trestného poriadku sa rozumejú také skutočnosti,

ktoré reálne odôvodňujú túto obavu, pričom výklad zákonných znakov „konkrétnych skutočností“ je predovšetkým vecou súdov, ktoré pri dôkladnej znalosti skutkových okolností a dôkaznej situácie konkrétnej trestnej veci musia posúdiť, či je vzatie do väzby opatrením nevyhnutným na dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel ani pri vynaložení úsilia nemožno dosiahnuť inak. Na tomto mieste poznamenal, že pre účely posúdenia existencie takýchto konkrétnych skutočností ako zákonnej podmienky väzby nie sú dané objektívne a nemenné kritériá, ale treba ich vždy vyvodiť z povahy konkrétnej a individualizovanej veci vrátane osoby obvineného, jeho osobných pomerov a ďalších znakov upravených v dotknutých ustanoveniach Trestného poriadku. V kontexte väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ustáleného v sťažovateľovom prípade, interpretoval, že sa tento od zvyšných dvoch v určitej miere odlišuje a je založený na predpoklade, že účelom trestného stíhania je i predchádzanie trestnej činnosti.

11. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v rámci vymedzenia konkrétnych skutočností odôvodňujúcich obavu z pokračovania vo vyšetrovanej trestnej činnosti v prípade ponechania sťažovateľa na slobode pomenoval celý sumár okolností, medzi ktorými v prvom rade prezentoval bohatú kriminálnu minulosť sťažovateľa, a to trinásť záznamov v odpise z registra trestov za úmyselnú trestnú činnosť, a to majetkového, ale aj násilného charakteru, kde minimálne v deviatich prípadoch bolo na prevýchovu sťažovateľa pôsobené prostredníctvom uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody. V nadväznosti na uvedené dodal, že sťažovateľ bol naposledy odsúdený (zatiaľ neprávoplatným) rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6T/81/2023 z 18. apríla 2024 pre prečin ublíženia na zdraví a nebezpečného vyhrážania, ktorých sa mal dopustiť voči totožnej osobe, ktorá je poškodenou aj v aktuálnej trestnej veci nebezpečného prenasledovania, kde mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťosem mesiacov, ochranný dohľad v trvaní osemnástich mesiacov, obmedzenie zákazu požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok a tiež zákaz kontaktovať poškodenú v akejkoľvek forme a príkaz nepriblížiť sa k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov. Ďalej poukázal na obsah výpisu z registra priestupkov, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ bol trikrát postihnutý za priestupky proti občianskemu spolunažívaniu, kde v dvoch prípadoch fyzicky napadol inú osobu, v jednom prípade sa inej osobe vyhrážal zabitím, okrem iných napadol takto tri ženy. Konštatoval, že sťažovateľ je osobou so sklonmi k páchaniu úmyselnej trestnej činnosti a predošlé uložené tresty sa minuli svojim účinkom.

12. Krajský súd v druhom rade za zvlášť závažnú skutočnosť, zosilňujúcu obavu z pokračovania v trestnej činnosti, označil okolnosť, že sa mal sťažovateľ voči poškodenej protiprávneho konania (nebezpečného prenasledovania) dopúšťať už od mája 2018 a javí sa, že to pretrvávalo až do doby rozhodovania o aktuálnej väzbe. Podľa vyjadrenia poškodenej mal totiž sťažovateľ v nežiaducom kontaktovaní jej osoby pokračovať aj po tom, čo bol vo väzbe v inej trestnej veci, a dokonca aj po tom, čo mu bolo 6. februára 2024 vznesené obvinenie pre aktuálny skutok nebezpečného prenasledovania, keďže poškodenej zaslal pohľadnicu na adresu jej trvalého bydliska 28. marca 2024, 1. marca 2024 poslal list jej dcére, 6. júna 2024 zaslal poškodenej pohľadnicu na adresu jej trvalého bydliska, v ktorej napísal, že je „*historická paranoidka*“ a že ho krivo obvinili, 24. apríla 2024 jej zaslal pohľadnicu na adresu trvalého bydliska a 14. februára 2024 do práce. Poškodená uviedla, že jej sťažovateľ šesť rokov nepretržite vypisuje, pričom dobre vie, že si to ona neželá a nechce, aby ju kontaktoval. Krajský súd tiež popísal viaceré priestupky, za ktoré bol sťažovateľ postihnutý, kde mal 17. decembra 2022 špecifikovanej poškodenej vulgárne nadávať, vyhrážať

sa jej a napadnúť ju takým spôsobom, že poškodenej spôsobil zranenie s dobou liečenia v trvaní šiestich dní, 17. februára 2021 mal fyzicky napadnúť špecifikovaných poškodeného a poškodenú a v októbri alebo novembri 2020 sa mal vyhrážať špecifikovanej poškodenej. Na tomto mieste poznamenal, že s ohľadom na osobu obvineného hrozí vysoké riziko, že by sťažovateľ počas pobytu na slobode mohol v určitej vypätej situácii pokračovať v páchaní trestnej činnosti, pričom jeho pobyt na slobode by predstavoval hrozbu veľkého nebezpečenstva nielen pre poškodenú, ale aj pre iné osoby. Podľa krajského súdu z výpovede sťažovateľa bolo zistené, že sťažovateľ si svoje konanie uvedomuje, ale zároveň ho bagatelizuje, niektoré prvky svojho správania ani nepovažuje za morálne závadné a nevníma ich dostatočne sebakriticky.

13. V neposlednom rade krajský súd vo vzťahu k sťažnostným námietkam uplatneným sťažovateľom proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu konštatoval, že sú len iným právnym hodnotením existujúceho skutkového stavu a neobsahujú žiadne skutočnosti, ktoré by neboli známe sudcovi pre prípravné konanie v čase jeho rozhodovania. Zdôraznil, že v danom štádiu trestného konania sa vykonávané dôkazy hodnotia so zameraním na skutočnosť, či tieto poskytujú podklad na konštatovanie existencie väzobných dôvodov u sťažovateľa. Podľa krajského súdu na rozhodnutie o vzatí sťažovateľa do väzby nemá vplyv ani subjektívny názor poškodenej vyslovený pri výsluchu vykonanom 5. júla 2024. Súhlasí s tým, aby obvinený mohol ostať na slobode za predpokladu, že nebude kontaktovať ju a ani jej rodinu a nepriblíži sa k nej na vzdialenosť menšiu ako dvadsať metrov. Podotkol, že okrem tej časti výpovede poškodenej, na ktorú sa odvoláva sťažovateľ, poškodená vyjadrila ďalší názor, a to že neverí, že by jej dal sťažovateľ pokoj, keď to neurobil doteraz, podľa nej si sťažovateľ dobre uvedomuje jej odmietavý postoj, ktorý už šesť rokov nerešpektuje, a podľa jej názoru ak by bol sťažovateľ pod vplyvom alkoholu, opäť by ju napadol.

14. Po podrobnom oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti sťažovateľa a tiež s obsahom oboch väzobných rozhodnutí konajúcich súdov ústavný súd zistil, že skutkové pozadie sťažovateľovej trestnej veci predstavuje špecifickú situáciu. V zmysle uznesenia o vznesení obvinenia zo 6. februára 2024 v aktuálnej väzobnej trestnej veci nebezpečného prenasledovania a spomínaného rozsudku okresného súdu sp. zn. 6T/81/2023 z 18. apríla 2024 v trestnej veci nebezpečného vyhrážania a ublíženia na zdraví sa mal sťažovateľ voči osobe poškodenej v období od mesiaca máj 2018 až do 1. júla 2023 dopúšťať konania naplňujúceho znaky trestného činu nebezpečného prenasledovania, ktoré malo následne vyvrcholiť fyzickým útokom na poškodenú 1. júla 2023, a toto konanie bolo kvalifikované ako trestné činy nebezpečného vyhrážania a ublíženia na zdraví, postihnuté označeným neprávoplatným rozsudkom. Časovo skorší skutok vymedzený obdobím od mája 2018 do 1. júla 2023, ktorý je aktuálne vyšetrowaný ako trestný čin nebezpečného prenasledovania, bol však pôvodne vyšetrowaný ako priestupok a postúpený orgánom činným v trestnom konaní až 8. januára 2024. V dôsledku uvedenej okolnosti trestné stíhanie časovo neskoršieho skutku fyzického útoku na poškodenú z 1. júla 2023 predchádzalo trestnému stíhaniu primárneho skutku tzv. stalkingu poškodenej zo skoršieho obdobia. Z podrobného chronologického pozadia je celkom zjavné, že trestné konanie, resp. jeho prvotná fáza – predsúdne konanie vo veci trestných činov nebezpečného vyhrážania a ublíženia na zdraví, sa začalo už v období mesiaca júl 2023, v ktorom (období) bol sťažovateľ bezprostredne po skutku, ktorý mal spáchať 1. júla 2023, vzatý 3. júla 2023 do väzby. Prípravné konanie v predmetnej trestnej veci bolo v súlade s § 209 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého je vyšetrowanie v prípade prečinu

potrebné skončiť do štyroch mesiacov od vznesenia obvinenia, ukončené v mesiaci november 2023, keď bola dozor konajúcim prokurátorom podaná na sťažovateľa obžaloba. Uvedený stav celkom nespochybniteľne svedčí o tom, že sťažovateľom požadované spojenie skoršej trestnej veci s nasledujúcou trestnou vecou nebezpečného prenasledovania, ktorá bola orgánom činným v trestnom konaní postúpená až 8. januára 2024, by nielenže nebolo hospodárne, ale uvedené časové súvislosti takýto postup vylučovali, keďže predchádzajúca trestná vec nebezpečného vyhrážania a ublíženia na zdraví sa už nachádzala v štádiu súdneho konania. Takisto treba dodať, že orgány činné v trestnom konaní, ktoré vykonávali vyšetrovanie v predchádzajúcej trestnej veci nebezpečného vyhrážania a ublíženia na zdraví, nemali nič spoločné s prebiehajúcim priestupkovým konaním, v ktorom bola vec tzv. stalkingu poškodenej pôvodne prešetrovaná (neskoršie nebezpečné prenasledovanie), keďže priestupkové konanie vykonávala odlišná policajná zložka v odlišnom konaní. Sťažovateľove tvrdenia o účelovom postupe orgánov činných v trestnom konaní, ktoré podľa presvedčenia sťažovateľa mali manipulovať postup v oboch konaniach tak, aby zabránili spojeniu týchto dvoch vecí súvisiacich trestných vecí na spoločné konanie, a to na účel dosiahnutia tzv. reťazenia väzby, vyznievajú ako nepodložené konšpirácie bez racionálneho základu.

15. Po oboznámení sa s už citovaným obsahom odôvodnenia druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu sa ústavný súd so stanoviskom sťažovateľa o nedostatočnosti zdôvodnenia jeho vzatia do väzby nemôže stotožniť a je toho názoru, že argumentácia krajského súdu, prostredníctvom ktorej bolo sťažovateľovi vysvetlené splnenie podmienok na jeho preventívnu väzbu, je vyčerpávajúca, logická a súčasne primerane konkrétna, zodpovedajúca obsahu dotknutých ustanovení Trestného poriadku regulujúcich dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

16. V súvislosti s otázkou kriminálnej minulosti sťažovateľa, ktorú krajský súd akcentoval ako relevantnú okolnosť, ktorú pri posudzovaní dôvodov preventívnej väzby u sťažovateľa zohľadnil, ústavný súd odkazuje na svoju rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej uznal osobnostný profil väzobne stíhaného obvineného, zaťažený nadštandardnou kriminálnou minulosťou ako okolnosť nezanedbateľnú pri posudzovaní danosti dôvodov preventívnej väzby (pozri sp. zn. II. ÚS 37/2024). Pokiaľ ide o výhradu sťažovateľa, že odsúdenie v predchádzajúcej trestnej veci nebezpečného vyhrážania a ublíženia na zdraví, ktorých skutkov sa mal sťažovateľ dopustiť voči osobe poškodenej, nebolo v čase väzobného rozhodovania právoplatné, ústavný súd uvádza, že túto okolnosť nemožno považovať za prekážku v rámci posudzovania osobnosti sťažovateľa a jeho potenciálnej náchylnosti ku kriminálnemu správaniu, resp. posudzovania rizika zopakovania násilného správania sťažovateľa voči osobe poškodenej. V danom prípade totiž nejde o izolované konštatovanie viny v konkrétnej trestnej veci, ale o zohľadnenie okolností neprávoplatného odsúdenia pre násilné praktiky smerované voči osobe poškodenej v rámci celého sumára okolností charakterizujúcich osobnostný profil obvineného a jeho sklony k násilnému správaniu. Bolo by, naopak, celkom iracionálne a nezodpovedné, ak by konajúce súdy takú závažnú okolnosť pri hodnotení osobnostného profilu sťažovateľa, resp. pri posudzovaní rizika zopakovania násilných atakov voči osobe poškodenej, ale aj voči iným osobám, prehliadli. Ústavný súd je toho názoru, že je opis konkrétnych skutočností opodstatňujúcich u sťažovateľa preventívnu väzbu ponúknutý v odôvodnení rozhodnutí konajúcich súdov dostatočne výpovedný a presvedčivý, náležite podporujúci dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti v súlade s § 71 ods. 1 písm. c)

Trestného poriadku. Záver o danosti dôvodov preventívnej väzby u sťažovateľa má podľa názoru ústavného súdu výraznú oporu (okrem iného) v charaktere vyšetrovanej trestnej činnosti nebezpečného prenasledovania, ktorá mala byť páchaná v mimoriadne rozsiahlom období (päť rokov), kde táto mala navyše vyústiť do ešte závažnejšieho ataku fyzickej povahy nasmerovaného voči poškodenej, kvalifikovaného ako ublíženie na zdraví a nebezpečné vyhrážanie. Nezanedbateľný v tomto smere je už spomínaný súdmi prezentovaný osobnostný profil sťažovateľa zaťažený nadštandardnou kriminálnou minulosťou, navyše spojenou s násilnou trestnou činnosťou vypovedajúcou o násilníckych sklonoch sťažovateľa. Celý sumár potom uzatvára nemenej významná okolnosť pretrvávania sťažovateľových stalkingových praktík voči osobe poškodenej, ktorým nezabránila ani realizovaná väzba v inej trestnej veci týkajúcej sa poškodenej a ani následne vznesené obvinenie v posudzovanej trestnej veci nebezpečného prenasledovania.

17. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa väzobné rozhodovanie krajského súdu nejavi ústavnému súdu ako svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia poskytol krajský súd sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v druhostupňovom väzobnom rozhodnutí krajský súd prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o väzbe, konkrétne pri rozhodovaní o vzatí do väzby. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, ktorý v konečnom dôsledku vyhodnotil u sťažovateľa splnenie podmienok na preventívnu väzbu sťažovateľa, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade krajským súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

18. Vychádzajúc z prezentovaných záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v dotknutej časti ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

19. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

20. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných

predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

21. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu